

ครั้งหนึ่งในชีวิตของข้าพเจ้า

พ.ท.เจริญ วสุนันต์

ททบ. ๕ สนามป่า กทม.

R4005

กระผมเป็นนายทหารผู้หนึ่งที่โชคดี ได้มีโอกาสไปรับการฝึกและอบรมจิตใจ ตามนโยบายของกองทัพบก ด้วยท่านผู้บัญชาการทหารบก ต้องการที่จะพัฒนาจิตใจ ทหารในกองทัพบก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งนายทหารและนายสิบทั่วกองทัพบก โดย มีการจัดไปฝึกและอบรมกันปีละครั้งในฤดูกาลเข้าพรรษาของทุก ๆ ปี กับท่านเจ้าคุณ พระภาวนาวิสุทธิคุณ (หลวงพ่อจรัญ) ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

การฝึกและอบรมแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทบังคับ กับ ประเภทสมัครใจ กระผมเองอยู่ในประเภทสมัครใจ เนื่องจากได้ทราบข่าวลวงหน้ามาจากเพื่อน ๆ และรุ่นพี่ที่เขาได้เคยไปปฏิบัติมาก่อนแล้ว จึงเกิดความศรัทธาเลื่อมใส กระผมได้ไป ผลัดสุดท้าย คือเริ่มตั้งแต่ ๑ ส.ค. ๓๒ - ๗ ส.ค. ๓๒ รวมทั้งนายทหาร และนายสิบ ๑๘๕ นาย นับว่ามากอยู่

ผมเล่าถึงความเป็นมาพอสมควรแล้ว จึงขอเข้าเรื่องเสียที ปกติผมนั้นมีโรคประจำตัวอยู่คือ โรคความดันโลหิตสูง และโรคหัวใจ จึงต้องมียาติดตัวประจำ

แล้ววันเดินทางก็มาถึง คือ วันที่ ๑ ส.ค. ๓๒ ตามกำหนดการ ๐๘.๐๐ น. ให้ไปพร้อมกันที่กรมยุทธศึกษาทหารบก เหมือนมีกรรมเก่ามาขวางกันที่จะไม่ให้ไปทำดี เพราะผมป่วยกระทันหันตอนเช้าวันนั้นเอง อาการหนักศีรษะ ถ้าเดินจะโง่งงและ งายต่อล้ม จึงอธิษฐานในใจว่าขอให้อยู่รอด ถึงเวลาแล้วถ้าไม่ไปก็จะอายุเขา เรา เป็นผู้ใหญ่แล้ว ใครเขาจะมาเข้าใจเรา จนถึงเวลาประมาณบ่าย ๒ โมง จึงไปขออนุญาตจากนายทหารผู้ควบคุมการเดินทาง คือท่าน พ.อ.เสถียร จันทร์ส่อง ท่านได้ เมตตาอนุญาตให้ไปเองด้วยรถส่วนตัว ถึงกระนั้นก็ดีในระหว่างเดินทาง ก็ต้องเข้าพักที่โรงพยาบาลอ่างทอง เนื่องจากอาการหนักมาก ลูกเดินไม่ได้เลย ระหว่างวันที่ ๑ ส.ค. ๓๒ - ๒ ส.ค. ๓๒ จนถึงวันที่ ๓ ส.ค. ๓๒ จึงค่อยเริ่มดีขึ้น พอจะลุกเดินได้บ้าง จึงไปรายงานตัวกับท่านอาจารย์เสถียร จันทร์ส่อง ว่าผมมาแล้วขอเข้าอบรม ร่วมกับคณะ ท่านก็จัดให้ผมนั่งแถวหน้าเลย

ผมมีความรู้สึกที่เราทำได้ปรับใจได้เร็วดีจริง ๆ และมีความสนใจในคำบรรยายธรรมของท่านอนุศาสนาจารย์แต่ละคนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านอาจารย์ พ.ท.สุรินทร์ พัฒนศิริ ท่านสามารถพูดจาแยกแยะให้เข้าใจธรรมอย่างลึกซึ้งอย่างน่า

ประหลาด ในส่วนลึกของหัวใจรู้สึกที่เราทำได้ และทำได้แล้วในการฝึกหัดอบรมครั้งนี้

ก่อนถึงวันสุดท้าย ๒ วันที่คณะเราจะจบการอบรม วันนั้นจำได้ว่าประมาณ ๑๗.๓๐ น. คุณแม่ยุพิน บรรยายเรื่องกฎแห่งกรรม มีหลายเรื่อง มีอยู่เรื่องหนึ่งพูดถึง คุณแม่กาหลง ในรายละเอียดนั้นยาวมาก ขอสรุปว่าท่านเป็นเทพไปแล้ว ท่านสามารถรับแขกแทนหลวงพ่อก็ได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกคุณที่มาอบรม ถ้าดีอยู่ไม่ยอมปฏิบัติตามกำหนดเวลาแล้ว ท่านจะมาแสดงตัวให้เห็นทันที เพื่อนรุ่นพี่ผมได้โดนมาแล้วถึงความศักดิ์สิทธิ์ และอิทธิฤทธิ์ของคุณแม่ ผมจำได้หลังจากคุณแม่ยุพิน บรรยายจบลง ก็ปล่อยให้พวกเราทุกคนมาทำกิจส่วนตัวประมาณเวลา ๑๘.๓๐ น. พลบค่ำพอดี

ด้วยความที่อยาก رؤ้อยากเห็นเป็นนิสัยส่วนตัวอยู่แล้ว ผมก็ตรงไปยังบ้านไม้สัก ใต้ถุนสูงชั้นเดียวทันทีพร้อมกับเพื่อน ๆ ร่วมคณะอบรมซึ่งส่วนมากจะเป็นหญิง แต่พวกเพื่อน ๆ ไม่กล้าที่จะขึ้นไปข้างบนบ้าน เนื่องจากมืดแล้วและเงียบสงัดไม่มีใครอยู่ด้วย ผมขึ้นไปคนเดียวยืนอยู่ตรงเชิงบันไดบ้าน และก้าวเข้าไปในเรือนที่เป็นเชิงชายก็เงียบสงัดไม่มีสิ่งใดเลยทั้งสิ้น จึงยกมือขึ้นไหว้แม่กาหลง และอธิษฐานในใจว่าคุณแม่ครับ กระผม พ.ท.เจริญ วสุนันต์ มาขอกราบคุณแม่ด้วยความเคารพอย่างสูง ผมป่วยมีโรคประจำตัว ขอให้คุณแม่มาเข้าฝันบอกยารักษาให้ด้วย แล้วผมก็กลับมาห้องพักทำกิจส่วนตัวจนประมาณ ๒๔.๐๐ น.

หลังจากกราบพระสวดมนต์แล้วก็เอนตัวนอน ความรู้สึกว่ายังไม่หลับ ครั้งหลับครั้งแรก ก็มีปรากฏการณ์เกิดขึ้นเหมือนไฟฟ้าแรงสูงเป็นหมื่น ๆ โวลท์มาดูดตัวผมทั้งตัวให้ลอยขึ้นไป เป็นลักษณะลอยทั้งตัวด้วยแรงดูด กระตุกซ่ากันไปทั่วทั้งตัวและก๊อตกลงมาอย่างเดิมในลักษณะนอนหงาย ก็ตื่นซีครับ ใจนึกถึงคุณแม่กาหลงทันทีว่า คุณแม่หนักไปหน่อยทำอย่างนี้ผมกลัว ขอให้คุณแม่มาเข้าฝัน แต่อย่ามาทำลักษณะนั้นผมกลัวครับ ผมจึงลุกขึ้นนั่งสวดมนต์อีกครั้ง แผ่เมตตาให้กับคุณแม่ท่าน แล้วก็นอนลงในท่าเดิม คราวนี้เอาใหม่ไม่เหมือนเดิม มากะตุกเฉพาะครึ่งตัวล่าง ตั้งแต่บั้นเอวลงไปถึงปลายเท้า กระตุกอย่างแรงมาก เรียกว่าเท้าลอยเลยละ หลังจากนั้นผมก็หลับไหลอย่างสนิท ไม่ได้ยินเสียงระฆังปลุกให้ตื่นตอนตี ๔ เลย มารู้สึกตัวเอาเมื่อตอนท่านอาจารย์ พ.อ.เสถียร จันท์ส่อง ท่านมาเรียกเคาะประตูจึงรู้สึกตัว พอตื่นขึ้นมารู้สึกโรคร้ายได้หายไปอย่างปลิดทิ้ง สดชื่นเบิกบาน เดินเห็นได้เหมือนปกติดี เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจมาก จึงได้เล่า

เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้อาจารย์ท่านทราบในระหว่างที่ก่อนจะรับประทานอาหารเข้า
ร่วมกันวันนั้น และก็ได้ออกไปกราบเรียนเรื่องที่เกิดขึ้นให้หลวงพ่อบ้านทราบด้วย ท่าน
ตอบว่านั่นแหละ เขามารักษาให้เราละ รู้ไหม

ผมเริ่มรู้สึกกระสี้กระสากได้ขึ้นมาทันทีโดยไม่แคลงใจสงสัยอีกเลย เริ่มมีความศรัทธา
ในคุณแม่กาหลงขึ้นมาทันที หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ผมก็หายจากโรคภัยไข้เจ็บ
ตลอดมาจนถึงวันนี้ยังเขียนหนังสืออยู่นี้ ยารักษาตัวที่นำไปก็เลยทิ้งไว้ที่วัดอัมพวัน
นั่นเอง

แล้ววันครบกำหนดการอบรมก็มาถึง พวกเราก็แยกย้ายจากวัดและหลวงพ่อบ้าน
ผมจำได้ว่าผมเป็นคนสุดท้ายที่กลับที่หลังเพื่อนนายทหาร เพื่อรอลาหลวงพ่อบ้าน และไป
ลาคุณแม่กาหลงที่บ้านไม้สักใต้ถุนสูง โดยจุดธูปเทียนและมีลิ้นจี่เป็นพวงมาลัย ดู
เหมือนท่านรับทราบการลาของผมเพราะมีลักษณะเรือนไหวสั่นไหวประเดี๋ยว แล้วก็
จากไปด้วยความรู้สึกใจหาย ๆ ซอบกล

ระหว่างที่คณะของพวกเรากำลังรับการฝึกและอบรม พวกเราทั้งหลายได้รับความ
ความเมตตาธรรมและความกรุณาจากหลวงพ่อบ้านจริงเป็นอย่างยิ่ง ท่านมีแต่ให้เรา
นับตั้งแต่ที่พักอาศัย อาหารการกินการอบรมสั่งสอน รู้สึกว่าท่านอาหารห่วยๆพวกเรา
จริง ๆ นับว่าเป็นความกรุณาอย่างสูงจากพระคุณท่าน กระผมขอกราบนมัสการพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อบ้านอีกครั้ง ณ โอกาสนี้